

Dette Valg foretoges efter Reglerne for Forholdstalsvalg paa Begiering af følgende Medlemmer: Gad, Sage, Ingerslev, Jagd, Klein, Koch, Kosob, Paulsen, Scavenius, Scharling, S. Steffensen, J. Steffensen, Thomsen, Vogelius, Alberg, N. Andersen og Dinesen.

Der var til dette Valg afgivet 89 Stemmesedler, og da der skulde vælges 15 Medlemmer, var Forholdstallet altsaa 5.

Valgte bleve samtlige Medlemmer i følgende Orden: Scavenius, Wille, Berg, Bøffen, Hørup, Dinesen, Bønløkke, Busk, Holstein-Veddrborg, Scharling, M. Pedersen, Th. Nielsen, S. Sørensen, Dam og Winther.

Efter de Valgte havde Alberg 4, Clausen 3 Stemmer, og 7 Stemmesedler bleve tilbage i Urnen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende de vestindiske Kolonialkassers Bidrag til de almindelige Statsforbrødenheder i Henhold til Kolonialloven af 27de November 1863 § 56.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Th. Nielsen: Som det vil erindres, skulle Koloniene efter Kolonialloven af 27de November 1863 svare aarlig til den danske Statskasse 28,000 vestindiske Dalere i 10 Aar fra 1865 at regne. Siden skal det nærmere ved Lov bestemmes, hvor meget Kolonialkassen aarlig skal yde. Siden 1875 har indtægt Kolonialkassen kun netop kunnet bestribe den hjemlige Administration, det vil sige 25,000 vestindiske Dalere aarlig. Jeg skal ikke have Noget imod, at St. Croix fritages for at yde endogaa Halvdelen deraf. Det kan jeg saameget bedre finde mig i, som det er den samme Bet der blev fulgt i 1868—69, da Derne havde lidt betydelig ved Orkan og Jordstøvel. Ogsaa den Gang gif man den Bet at fritage St. Thomas' Kolonialkasse, og at yde St. Croix et Bidrag af 28,000 vestindiske Dalere, thi St. Croix ydede den Gang Intet. Det skal jeg altsaa ikke have Noget imod, og jeg finder det meget rimeligt, at man gaar den Bet. Jeg skal heller ikke komme dybt ind paa selve den vestindiske Sag, men gjøre et Par Bemærkninger, saameget mere som jeg var Ordfører den Gang, vi behandlede den vestindiske Sag, og jeg ikke under Finantslovens Behandling har haft Leilighed til at udtale mig derom. Naar den ærede Finantsminister forleden Dag under Finantslovbehandlingen yttrede, at det, han havde gjort med Hen-

syn til St. Croix, var noget ganske Andet end det, han foreslog for Sul, maa man give ham Ret i, at det er noget ganske Andet. Den Gang forlangtes der, som det vil erindres, et Bidrag til Fællessufferetogeriet og et Laan, som skulde staa i en længere Arrække. Bidraget til Fællessufferetogeriet har den ærede Finantsminister ladet falde. Vel bemærkede han, at der ved det var ifket nogen Skade, idet Hjælpen ikke var kommen betids nok, men det har i alle Tilfælde vist sig, at Aktieselskabet havde været i Stand til at hjælpe sig selv, og naar der er ifket nogen Skade, er det dog vist nok rimeligt, at den ærede Finantsminister ikke er uden Skyld deri; thi havde han ikke blandet Sufferetogerihistorien ind i det nævnte Lovforslag, havde Aktieselskabet jo vidst, at det selv skulde skaffe sig Pengene, og havde derfor kunnet være tidligere paa Færde, og den Skade kunde saaledes have været undgaaet. Jeg ser ikke Andet, end at den ærede Finantsminister i alt Fald kommer til at dele noget af Skylden derfor, dersom Pengene virkelig ere komne for sent derover. Thi det kan ikke bestrides, at det nævnte Aktieselskab har skaffet sig Pengene, da man herfra negtede dem. Det har altsaa vist sig, at Thinget i dette Forhold har handlet rigtig ved at negte Pengene dertil. Men naar den ærede Finantsminister endvidere for Laanets Vedkommende bemærkede, at det var et ganske andet, skal jeg ogsaa give ham Ret deri. Det var noget ganske Andet, hvad han foreslog for Sul, idet det nu er et kort Laan med Pant i det indeværende Aars Høst, hvorimod det Andet var et Laan paa et længere Aaremaal. Altsaa, set fra den Side er der megen Forskel til Stede, men naar den ærede Finantsminister derpaa stiftede den Opfattelse, at han havde fuldstændig Ret til at handle, som han gjorde, da skal jeg ikke indlade mig paa hans Kompetence i saa Henseende. Kun det skal jeg dog bemærke, at det er en anden Bet end den, den ærede Finantsminister gif i 1876. Da forlangte han nemlig et Laan til Kolonialkassen af 600,000 Kr., saa vidt jeg husker, og dette Laan skulde ogsaa kun gjælde for et Aar. Nu spørger jeg: Naar den ærede Finantsminister har Ret til at handle med Reservesonden, som han har gjort i dette Tilfælde, ved at stifte 500,000 Kr. over til Vestindien som et kortere Laan, forekommer det mig underligt, at den ærede Finantsminister i 1876 søgte Lovgivningsmagten om Tilladelse til at yde dette korte Laan, thi det var ogsaa et kort Laan, nemlig paa eet Aar, altsaa ganske tilsvarende til det, den ærede Finantsminister nu har ydet. Enten forekommer det mig, at Finantsministeren har haft den samme Berettigelse i 1876, og han havde da ikke behøvet at søge Lovgivningsmagten, eller ogsaa har han handlet ganske modsat nu, af hvad han gjorde i 1876, idet han jo ikke den Gang har ment det